పడి లేచిన కెరటం

నవల

గంటి భానుమతి

PADI LECHINA KERATAM

A Novel
by **Ganti Bhanumathi**

© Ganti Bhanumathi

First Edition: 2020
No.of Pages: 154
Price: ₹ 150/- $ 10

For Copies:
Ganti Bhanumathi
Flat No. 205, Block -1, May Flower Park Aprts.
Annapurna Colony, Mallapur
Hyderabad - 500 076, Ph: 040-2715-1439
Mobile: 8897 643 009
Email: bhanumathi.ganti@gmail.com
&
All Leading Book Shops

Book Production:
'Pustaka Shilpi'
T. Muralidhar Goud
E-mail: tmgowd@gmail.com

Cover Design:
Vadhoolasa

D.T.P
M.Kavitha Reddy

Published by :
Ganti Prachuranalu
Hyderabad - 500 076

Printed at:
Karshak Art Printers
(Multi Colour Printers & Designers)
40, APHB, Vidyanagar, Hyderabad - 500 044
Ph: 040 - 27618261

పడి లేచిన కెరటం

"మీతో మాట్లాడాలి" కాలేజీ లైబ్రరీలో చేస్తున్న పనిని ఆపి తలెత్తి, ఎదురుగా నుంచున్న మనిషిని ఆశ్చర్యంగా చూసింది శృతి.

ఆమె ఎదురుగా నుంచున్నది ఎవరో కొత్త మనిషి కాదు. రోజుకి ఓ సారైనా లైబ్రరీకి వస్తాడు, పలుకరిస్తాడు. జనరల్‌గా పుస్తకాల గురించి, కలల గురించి, నిజాలు, నమ్మకాలు, ఆశల గురించి, అద్భుతాల గురించి, కాలంలో కరిగిపోతున్న మనుషుల గురించి, తీసుకెళ్ళిన పుస్తకాల గురించి, ఓ భావుకుడిలాగా, ఓ విమర్శకుడిలాగా చెప్తాడు. అతని మాటల్లో ఆకర్షణ ఉంటుంది. ఆమె మంత్ర ముగ్ధురాలిలాగా వింటూంది. అలా ఏదో ఒకటి మాట్లాడే మానవ్, రోజూ కనపడే మానవ్. ఇవాళ కొత్తగా మీతో మాట్లాడాలి అంటూంటే శృతికి ఆశ్చర్యం అనిపించింది.

"రోజూ మాట్లాడుతూంటారు కదా, ఏంటీ ఇవాళ కొత్తగా మాట్లాడుతున్నారు మాట్లాడాలి అని. మాట్లాడండి. అడ్డేం ఉంది" అంది నవ్వుతూ.

"ఇక్కడ కాదు. వేరే చోట ఎక్కడైనా" అంటూ ఆమె కళ్ళల్లోకి చూసాడు.

ఆ చూపుల్లోని తేడాకి, శృతి కలవర పడింది. వెంటనే చూపులు తిప్పుకుంది. ఆలోచనలో పడింది. ఎక్కడో మాట్లాడాల్సిన విషయం ఏం ఉంటుంది.?

"సారీ. మానవ్. మీరు ఏది మాట్లాడాలనుకున్నా ఇక్కడే మాట్లాడండి."

"కానీ ఇది లైబ్రరీ కదా... ఎవరైనా రావచ్చు."

"ఇప్పుడు ఎవరూ రారు. పరవాలేదు చెప్పండి." చేతిలోని పుస్తకానికి పేజీ గుర్తుగా అక్కడే ఉన్న మార్కర్ ఉంచింది.

కొంచెం అటూ ఇటూ చూసి గొంతు సవరించుకున్నాడు.

"మీకు అభ్యంతరం లేకపోతే మిమ్మల్ని పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుంటున్నాను" గబగబా అప్ప చెప్పాడు.

ఉలిక్కి పడింది. పెళ్ళా! ఆ పదాన్ని మర్చిపోయి చాలా రోజులైంది. ఆ పదాన్ని వాడిన మానవ్ ని ఒక్కసారి చూసింది.

వెంటనే జవాబివ్వలేదు. జవాబివ్వాలంటే, ఎంతో ఆలోచించాలి. ఎన్నో ఆలోచించాలి. ఎన్నింటినో గుర్తు తెచ్చుకోవాలి. పాత పుస్తకంలోని చాప్టర్లలోకి తొంగి చూడాలి. అన్నింటి కన్నా పెళ్ళి గురించి. ఆ పదం చాలా రోజుల తర్వాత వింటూంటే, కొత్తగా అనిపిస్తోంది. నిజానికి ఆ పదాన్ని మర్చిపోయింది. ఇప్పుడు మానవ్ అంటూంటే ఎక్కడో జ్ఞాపకాల పొరల్లోంచి ఎన్నింటినో చీల్చుకుంటూ ఆ పదం పైకి వచ్చింది.

ఈ మానవ్ తన గత జీవితాన్ని చూడడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. మరోసారి మరోవ్యక్తి, తన జీవితంలోకి అతి దగ్గరగా రావడానికి ప్రయత్నిస్తున్నవాడు. మొదట ఆర్ణవ్, వంశీ, ఇప్పుడు ఈ మానవ్.

ఆలోచించాలి,దాని గురించి ఇంత వరకూ ఆలోచించాలనిపించలేదు, ఇప్పుడు ఆలోచించాలి. ఎదురుగా ఉన్న మానవ్ అడిగే సరికి ఇప్పుడు ఆలోచించాలి. పెళ్ళి చేసుకోవాలా వద్దా, అని. అడుగడుగునా మొలుస్తున్న ప్రశ్నలు, వాటిని కలుపు మొక్కల్లా పీకి పారెయ్యాలి.

అలా ఆలోచించే ముందు తన గురించి మానవ్‌కి చెప్పాలా వద్దా అన్న దాని గురించి కూడా ఆలోచించాలి. ఇంత వరకూ తన గతం గురించి, ఎడారి లాంటి గతం గురించి, ఎవరికీ చెప్పుకునే పరిస్థితి రాలేదు. ఆ జ్ఞాపకాలు ఒయాసిస్ కాదు,సెద తీర్చేవి కాదు., గాలివానలకి రెపరెపలాడే చిగురాకులు. అందుకే వాటిని తలుచుకోడానికి ఇష్టపడదు.

“ఏమంటారు” తలని బాగా వొంచి, ఆమె మొహం లోకి చూస్తూ అన్నాడు.

ఆశ్చర్యంగా చూసింది. ఏమంటారు అని అడుగుతూంటే అసలు తన గురించి ఏం తెలుసని ఆ నిర్ణయానికి వచ్చాడు.

“నాకు పెళ్ళి చేసుకునే ఉద్దేశం లేదు.మీ మనసులోంచి ఆ అభిప్రాయం తీసేయండి ” అని తలవంచుకుని టేబుల్ మీద ఉన్న పుస్తకాల దొంతరపైనున్న పుస్తకాన్నితీసి, టైటిల్ ని ఇంకా వివరాలని కంప్యూటర్‌లోకి ఎక్కించింది.

“మీరు ఆలోచించుకోండి వెంటనే చెప్పాలని ఏం లేదు” అని లేవబోయాడు.

“ఆలోచించుకోవాల్సింది ఏం లేదు. సారీ. నాకు పని ఉంది” మీరెళ్ళండి అని డైరెక్ట్‌గా చెప్పలేక పోయింది.

“ఓకే” అని అప్పటికి వెళ్ళిపోయాడు.కాని మర్నాడు అదే సమయానికి వచ్చాడు. అదే మాట.

“అసలు నా గురించి మీకేం తెలుసు, ఏమీ తెలీదు. అలాంటప్పుడు ఏం చూసి చేసుకుంటానని అంటున్నారు?”

“నాకు తెలిసినంత వరకూ మీరు నాకు అర్థమయ్యారు నాకు నచ్చారు. అది చాలు నేను మిమ్మల్ని ఇష్టపడడానికి”.

“సారీ, అది చాలదు. మీకు నా గురించి ఏమీ తెలీదు. తొందరపడి అంత పెద్ద నిర్ణయాలు తీసుకోవద్దు. ఇలా అప్పుడప్పుడు కలుసుకోవడం మాట్లాడుకోవడం వల్ల పైకి కనిపించేవి మాత్రమే తెలుస్తాయి. కానీ లోతైన విషయాలు తెలీదు పైగా మన మధ్య ఏం అంత పెద్ద స్నేహం కూడా లేదు”.

“కానీ ఆ స్నేహం చాలు ఒకరి గురించి తెలుసు కోడానికి. పెళ్ళవుతే” అంటూ ఆగి శృతిని చూసాడు.

“ముందు ఇది చెప్పండి,అసలు పెళ్ళి అనేది ఎందుకు చేసుకుంటారు?”

“అదేం ప్రశ్న. ఎందుకంటే ఏం చెప్తాను, అది ఓ సంస్థ. ఓ వ్యవస్థ. అందులోకి ప్రతీవ్యక్తి వెళ్లాలి అని అనుకుంటారు. దానికి కారణాలు ఎన్నో ఉంటాయి. వంశవృద్ధి

చేసుకోడానికో, తోడు కోసమో, సామాజిక కారణాల మూలంగానో, ఇంటిపరిస్థితుల మూలంగానో, శారీరక సుఖాల కారణంగానో, కారణం ఏదైనా కావచ్చు. కానీ నేను మాత్రం మిమ్మల్ని ఇష్టపడుతున్నాను. అందుకని అడుగుతున్నాను"

"సరే. మీరే అన్నారు అది ఓ వ్యవస్థ అని. ఆ వ్యవస్థకి స్త్రీ పురుషులిద్దరూ రెండు అంగాల్లాంటి వాళ్ళు. ఒప్పుకుంటారు కదా. అంటే ఇద్దరూ ఉండాల్సిందే. అప్పుడే అది సంపూర్ణం అవుతుంది. అలాంటి వ్యవస్థలోకి వెళ్తున్నప్పుడు, ఎన్నో చూడాలి. ఎందుకంటే వాటి ప్రభావం ఎప్పుడూ మనిషి మీద ఉంటుంది."

"నాకు ఆ లోతైన విషయాలు అక్కర్లేదు".

ఎంత సులభంగా అనేసాడు ఆ విషయాలు ఏవీ అక్కర్లేదని. అయితే పెళ్ళికి ఈ రెండేళ్ళ పరిచయం సరిపోతుందా! మరోసారి స్నేహం మీద నీడలు పడుతున్నాయి.

ఎప్పటికీ సమాధానం రాక పోయేసరికి, ఆమె మౌనాన్ని మరోలా అర్థం చేసుకున్నాడు.

"నా గురించి అనుమానాలున్నాయా? నా చదువు, ఉద్యోగం అన్నీ మీకు తెలుసు. నేను సంపూర్ణ ఆరోగ్యవంతుడిని. మీకు ఆ విషయంలో సందేహం ఉందేమో!" కొంచెం సేపు ఆలోచించి అన్నాడు.

"మీరు కావచ్చు, కానీ నేను కాదు" అని మానవ్ మొహంలోకి చూసింది.

"అంటే ? "ఆశ్చర్యంగా చూసాడు.

"అందుకే అన్నాను, నా గురించి మీకు ఏం తెలీదని. నేను ఓ రెండేళ్ళు మానిక్ డిప్రెషన్ లో ఉండిపోయాను. ఓ రెండు సార్లు ఆత్మహత్యా ప్రయత్నం కూడా చేసాను. ఓసారి నేను టెంత్‌లో ఉన్నప్పుడు స్లీపింగ్ పిల్స్ తీసుకున్నాను. ఇంట్లో వాళ్ళు తొందరగా కనిపెట్టారు, దగ్గర్లో ఉన్న నర్సింగ్ హోంకి తీసుకెళ్ళారు. కాస్త సీరియస్ అయింది. ఆ తరవాత మరోసారి, అప్పుడే నేను ఓ ఆర్నెల్లు మెంటల్ హాస్పిటల్ లో ఉన్నాను. మరో ఆర్నెల్లు సైకియాట్రిస్టల పర్యవేక్షణలో ఉన్నాను."

అదే ఆశ్చర్యంలోంచి ఇంకా తేరుకోని మానవ్ అలాగే శృతిని చూసాడు.

"నమ్మడం లేదా! కానీ ఇది నిజం."

మానవ్ ఓ నిమిషం ఏం మాట్లాడ లేదు. ఆమెనే చూస్తూండిపోయాడు. మనిషి మంచి రంగు. శిల్పి చెక్కినట్లుగా ఉండే చక్కని ఆకారం. పొందికగా ఉండే వస్త్రధారణ, వీటన్నిటినీ మించి ఓ రెండు డిగ్రీలు, మరో రెండు డిప్లొమాలు, ఇవి కాకుండా ఆమె మంచి చిత్రకారిణి, రచయిత్రి. ఇవన్నీ ఆమె సొంతం. అలాంటి ఈమె మెంటల్ హాస్పిటల్‌లో ఉందా! నమ్మాలనిపించలేదు.

"నేను నమ్మను. నేను ఇన్ని రోజులుగా చూస్తున్నాను, మీలో నాకు ఏం తేడా కనిపించ లేదు. నేను ప్రపోజ్ చేసానని, నన్ను పెళ్ళి చేసుకోడం ఇష్టం లేక అలా అంటున్నారా?"

"ఇష్టం లేకపోతే ఇష్టం లేదనే చెప్తాను, అబద్ధం ఎందుకు చెప్తాను, మీకు నిజమే చెప్పాను. ఓ పదేళ్ళ క్రితం నేను బీఎస్సీ ఫైనలియర్‌లో ఉన్నప్పుడు డిప్రెషన్‌తో బాధపడ్డాను. అప్పుడు ఆసుపత్రిలో ఉన్నాను. అప్పటి నుంచి మందులు వాడుతున్నాను. వాటిని మధ్యలో మానేయడానికి వీల్లేదు. జీవితాంతం మందులు వాడాల్సిందే".

"అంతే కదా, అది పెద్ద సీరియస్ విషయం కాదు, మా పేరెంట్స్ ఇద్దరికీ బీపీ షుగర్ ఉన్నాయి. వాళ్ళు కూడా మందుల్ని జీవితాంతం వాడాలని అంటారు. మధ్యలో మానేయడానికి వీల్లేదట. అయినా ఈ డిప్రెషన్ నుంచి బయట పడిన వాళ్ళు ఎంతో మంది ఉన్నారు. ఉదాహరణలు ఇవ్వనా?"

"అక్కర్లేదు. పైగా అదీ ఇదీ ఒకటి కాదు. ఎందుకు కాదో మీకు తెలియాలి. అంటే నా గురించి నీకు తెలియాలి. ఇంత వరకూ నా పర్సనల్ విషయాలు నేనెవ్వరికీ చెప్పలేదు. అలా చెప్పుకోడానికి సిగ్గు పడక్కర్లేదని నన్ను ట్రీట్ చేసిన డాక్టరు గారు అన్నారు. అయినా ఇంత వరకూ ఆ అవసరం రాలేదు. కానీ ఈ రోజున మీరు అడిగారు, దానికి సమాధానంగా చెప్పాల్సి వస్తోంది. ఇప్పుడు చెప్పకపోతే మరోసారి నన్ను అడిగే అవకాశం ఉంది. ఇప్పుడు మీరు అక్కర్లేదు ఆ అవసరం లేదు అని అన్నా కానీ మీరు తెలుసుకోవాలి. మీరు నాగురించి, నా గతం గురించి ఏం తెలీకుండా పెళ్ళి గురించి మాట్లాడకూడదు".

"సరే. మీరంతగా నేను వినాలని పట్టుబడుతున్నారు కాబట్టి,వింటాను. కాని ఒక్కటి గుర్తుంచుకోండి. మీ గతం గురించి తెలుసుకోవాలని, నాకేమాత్రం ఉత్సాహం, ఆసక్తి లేదు".

"అంటే గతం చెప్పకుండానా. అది నాకిష్టం లేదు. గుండెల్లో ఏదో గుచ్చుకున్నట్లుంటుంది".

"ఇదో పెద్ద రోగం అని అనుకోను. ఎంతో మంది మానసికంగా బాధపడిన వాళ్లున్నారు. ఎక్కువ బాధలు పడ్డ వాళ్ళు కూడా ఉన్నారు. ఎటువంటి లోతైన గాయం అయినా ఏదో ఓ రోజున మానిపోతుంది. ఇది ఇవల్యూషన్. నీ కన్నా ముందు ఎంతో మంది సినిమా వాళ్ళూ, ఆర్మీలో వాళ్ళూ, సైంటిస్ట్‌లూ, పోటీ ప్రపంచంలో ఉన్న వాళ్ళూ డిప్రెషన్‌తో బాధ పడ్డారు. ఇంకా ఇప్పటికీ ఉన్నారు. వాళ్ళంతా గతాన్ని తవ్వుకుంటూ కూచో లేదు. ఆ బలహీన క్షణాలని జయించడానికి బలమైన మార్గాలు వెతుక్కున్నారు. పెళ్ళిళ్ళు చేసుకున్నారు, పిల్లలు కూడా ఉన్నారు, ఇది పెద్ద సీరియస్ కాదు. మీరెన్ని చెప్పినా నా నిర్ణయం మారదు. ముందు ఇది చెప్పండి ఎక్కడ కలుద్దాం?" అంటూ ఆమెని చూసాడు.

"ముందు నేను మానసికంగా చెప్పడానికి తయారయ్యాక, అప్పుడు ఎక్కడ కలుసుకోవాలో ఆలోచించి చెప్తాను" అంది శృతి.

"అలాగే" అంటూ మానవ్ వెళ్ళి పోయాడు.

అతను వెళ్ళిన వైపే చూస్తూండిపోయింది. నిన్నటి వరకూ స్నేహితుడని అనుకుంది. కానీ ఇప్పుడు దాని అర్థం మార్చేసాడు. అది ఇప్పుడు ప్రేమ, పెళ్ళికి మారి పోయింది. స్నేహం వేరు, ప్రేమ వేరు ఆ తేడా వాళ్ళకి తెలీడం లేదు. ప్రతీసారి,ఈ స్నేహం పెళ్లికి దారి తీయాలా! మొదటి సారి ఆర్ణవ్ విషయంలో ఇదే జరిగింది. ఇప్పుడు మానవ్.

ఇప్పుడు తన గురించి చెప్పకపోతే మానవ్‌ని డార్క్‌లో ఉంచినట్లవుతుంది. తన గురించి చెప్పాలంటే తన గతం గురించి చెప్పాలి. ఆ భయంకరమైన గతం చెప్పాలి. అందులో ముఖ్యమైనవాడు ఆర్ణవ్. ఆర్ణవ్ గురించి చెప్పాలి. ఆ చాప్టర్ ముగిసిపోయింది. కానీ రెఫరెన్స్ కోసం దాన్ని ఇప్పుడు చదువుకోవాలి. గతాన్ని గుర్తు పెట్టుకోకపోతే తిరిగి అనుభవించాల్సి వస్తుంది. ఏం చెయ్యాలో తెలియడం జ్ఞానం. ఏం చెయ్యకూడదో తెలియడం విద్వత్తు.

మానవ్‌కి ఇప్పుడు చెప్పాలంటే ఎక్కడినుంచి మొదలెట్టాలి? తన జీవితంలో అలజడి ప్రారంభమైన దగ్గరి నుంచా? అవును అక్కడినుంచే మొదలెట్టాలి. ఆ రోజున జరిగినది జీవితంలో మలుపు తిప్పేసింది. అదే ఆరంభం,జీవితంలోని అల్లకల్లోలానికి,

పాతాళంలోకి దిగిపోడానికి, ఎంత దిగాలో అంత కిందికి దిగిన రోజు, జారుడు మెట్లలా జారడం మొదలైన రోజు.

చిన్నగా నిట్టూర్చి, టేబుల్ మీద ఉన్న పుస్తకాలు సద్దుతూ ఎదురుగా ఉన్న కాలెండర్ ని చూసింది. శనివారం. ఇవాళ అనాథాశ్రమానికి వెళ్ళాలి. అక్కడ పిల్లలకి చెప్పాల్సిన కథల పుస్తకాలు తీసి పెట్టుకుంది. చిన్నప్పుడు పిల్లల పుస్తకాలు చదివే అవకాశం లేక పోయింది. అందుకే గులేబకావళి కోసం అడవి దారి పట్టిన యువకుల కథలు, వెళ్ళవద్దన్న ఉత్తర దిక్కుకి వెళ్ళి దారి తప్పిన రాకుమారుల కథలు, రాక్షసుడి చెరలో ఉన్న రాకుమార్తెను విడిపించి, పెళ్ళి చేసుకున్న విజయసింహుల కథలు,రాకాసి లోయలు, వజ్రాల దీవులు, ఇలాంటి అద్భుతమైన కథలున్న పుస్తకాలు చదవలేక పోయింది. ఇప్పుడు ఆ పిల్లలకి చెప్తూంటే తను కూడా ఓ చిన్నపిల్లై పోతోంది. మరోసారి బాల్యాన్ని అనుభవిస్తోంది. ఆ రోజు తను చదవాలనుకున్న పుస్తకం కూడా తీసి పక్కన పెట్టుకుంది. ప్రస్తుతం తనకి ఇదే కావాలి, డాక్టర్లు అన్నది కూడా ఇదే. ఏదో పని కల్పించుకోవాలి. మనసుని ఖాళీగా ఉంచద్దు. అందుకే అనాథాశ్రమానికి, వృద్ధాశ్రమానికి వెళ్ళి, వాళ్ళకి ఎన్నో విషయాల్లో సాయపడుతోంది. వాళ్ళని చూస్తూంటే,అర్ధం అవుతోంది,తను ఎన్నో విషయాల్లో అదృష్టవంతురాలు అని. వాళ్ల కష్టాల ముందు, వాళ్ళ ఇబ్బందుల ముందు తనకి బాధలు ఏం లేనట్టే.

మళ్లీ మానవ్ గుర్తొచ్చాడు.ఈ మానవ్ విషయం అమ్మకి నాన్నకి చెప్పాలా. చెప్పాలంటే ఎప్పుడు చెప్పాలి.కానీ బాగా ఆలోచిస్తే ప్రస్తుతానికి అనవసరం అనిపించింది.

ఆ మర్నాడు ఆదివారం ఉదయం మానవ్ కి ఫోన్ చేసి చెప్పింది,బంజారా హిల్స్‌లో ఉన్న హోటల్‌కి లంచ్‌కి రమ్మనమని.

ముందుగా అనుకున్నట్లుగా, పదకొండు గంటలకి శృతి, మానవ్ హోటల్లో కలుసుకున్నారు. లోపలికి వెళ్ళారు. ఆ హోటల్లోనే ఏవో రెండు కాన్ఫరెన్స్ లున్నట్లున్నాయి, ఆ బోర్డులు లోపలికి వెళ్ళే దగ్గర పెట్టీ ఉన్నాయి.ఒకే రంగు సూటు వేసుకున్న ఓ పాతిక మంది డెలిగేట్స్ లా ఉన్నారు. వాళ్ళు ప్లేట్లు పట్టుకుని అటూ ఇటూ తిరుగుతూ కనిపించారు, అయినా ఖాళీ ఖాళీగానే కనిపించింది. ఈ మూల నుంచి ఆ మూల వరకూ ఉన్న రకరకాల టిఫిన్లు. అన్నీ ఓసారి చూసి, తినడానికి ఓ రెండు రకాలు, తాగడానికి పళ్ళ రసం తెచ్చుకుని ఎవరూ లేని ఓ మూల టేబుల్

దగ్గర ఎదురెదురుగా కూచున్నారు. కాస్త తిన్నాక తలెత్తింది శృతి. చెప్పండి అన్నట్లుగా మానవు ఆమె వైపు చూసాడు.

"మొదటినుంచి అంతా వివరంగా చెప్పడం బోర్ గా ఉంటుంది. నా జీవితం ఎక్కడ మలుపు తిరిగిందో అక్కడినుంచే చెప్తాను".

"మీ ఇష్టం. ఎక్కడినుంచైనా మొదలు పెట్టండి. వింటానికి నేను వింటాను".

❋ ❋ ❋

"మా నాన్నగారికి, మేం ఉంటున్న చోటు నుంచి ఓ యాభై కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్న హైదరాబాదుకి ట్రాన్స్ఫర్ అయింది. మేం మరో నాలుగు రోజుల్లో ఆ ఊరు విడిచి వెళ్ళిపోతున్నాం.

ఆరోజు నా కాలేజీకి ఆఖరి రోజు. నేను ఇంటికి వచ్చేస్తూంటే అందరం ఒకరికొకరం చిన్న చిన్న బహుమతులు ఇచ్చుకున్నాం. వాళ్ళ ఫోన్ నంబర్లు నాకు ఇచ్చారు. నేను హైద్రాబాదు వెళ్ళాక నా నంబరు ఇస్తానన్నాను. ఒకళ్ళకొకళ్ళం వీడ్కోలు చెప్పుకున్నాం. భారంగా నేను మాఇంటి వైపుకి తిరుగుతూంటే, సువర్ణ నన్ను పిలిచి ఆపింది. చుట్టూ చూసాను. అప్పటికే అందరూ వెళ్ళిపోయారు, మేమిద్దరమే ఉన్నాం.

"నీతో కొంచెం మాట్లాడాలి" అంది నా ముఖంలోకి చూస్తూ.

నాకు తెలుసు ఆమె ఏం మాట్లాడాలనుకుంటోందో.

"ఆర్ణవ్ గురించి అయితే మాట్లాడాల్సిన పని లేదు. తనకి నేను చాలా సార్లు చెప్పాను. అర్థం చేసుకోలేకపోతే అది నా తప్పు కాదు" అని కోపంగా అన్నాను.

"అదే ఇదివరకూ చెప్పిందే మరోసారి చెప్పు. అదే మాట్లాడు. ఓ సారి ఫోన్ చెయ్యి. మాట్లాడితే అంతా క్లియర్ అయిపోతుంది. అయినా మన మనసు గురించి మనకి బాగా తెలియాలి. దానికి గాయం అయితే మందు ఎవరో వచ్చి రాయరు. మన గాయాలకి మనమే మందు రాసుకోవాలి. ఇతరులని వంచించడం ఈజీ, మనలని మనం వంచించుకోడం కష్టం" అంది సువర్ణ.

నాకు అసలు అర్థం కాలేదు. మనసేంటీ? గాయం ఏంటీ? మందులేంటీ? ఇలాంటి మాటలు ఎందుకు మాట్లాడుతోంది? నేను వంచించడం ఏంటీ? అంటే నేను కూడా అర్ణవ్ ని ప్రేమించానని అనుకుంటోందా! అలా అని నేను చెప్పకుండా ప్రేమించినట్లు ఒప్పుకోడంలేదని అనుకుంటోందా! అబద్ధం చెప్పి, నన్ను నేను వంచించుకుంటున్నానని అనుకుంటోందా ! ఇదా సువర్ణ మనసులో ఉన్నది!

"చూడు సువర్ణా! నువ్వు ఆర్ణవ్ ని వెనకేసుకుని రాకు. నా మనసు గురించి నాకు బాగా తెలుసు. నేను తనని ప్రేమించలేదు. అది గుర్తు పెట్టుకో. తను బాగా మాట్లాడుతాడు. మనిషి బావుంటాడు. నేను వద్దన్నా నన్ను పొగుడుతాడు. అందుకని కొంచెం ఆకర్షితురాలనయ్యానేమో! దాన్ని ప్రేమ అనరు. ఇది ఇంకా ముందుకి వెళ్ళకుండా,నా మనసు గాయపడకుండా ముందే జాగ్రత్త పడ్డాను.నువ్వు వంచన అన్నావు, ఇందులో వంచన ఏం ఉంది? నేనేం ఆర్ణవ్ వెంట పడలేదే! ప్రేమిస్తున్నాని అనలేదే!అతనిచ్చిన బహుమతులు తీసుకోలేదే! సినిమాలూ షికార్లు అంటూ నా వెంట తిప్పుకోలేదే..! నేనేం మోసం చెయ్యలేదే! నీ చుట్టం అని పరిచయం నువ్వు చేసావు.నీతో నా స్నేహం ఎంతో, ఎలాంటిదో, ఆర్ణవ్ తో కూడా అంతే. స్నేహం అంటే స్నేహం లాగా ఉంచాలి.కానీ ప్రేమ అంటే ఎలా!అయినా ఓ అమ్మాయితో చేసిన స్నేహం పెళ్ళితోనే ముగుస్తుందా! స్నేహానికి ముగింపు పెళ్ళా! దానికి ఈ రెండేళ్ళ పరిచయం పెళ్ళికి సరిపోతుందా" అని అన్నాను.

సువర్ణ అలా ఎందుకు మాట్లాడిందో, ఆమె మనసులో ఏం ఉందో నాకు తెలుసు.తను నన్ను నమ్మడం లేదు. నేను ఆర్ణవ్ని బాధ పెట్టున్నానని ఆమె అనుకుంటోంది.

ఎంతో ఉత్సాహంగా బయిటికి వెళ్ళిన దాన్ని నిశ్శబ్దంగా ఇంటికి వచ్చాను. బాగా ఆలోచించి ఆర్ణవ్కి మర్నాడు ఉదయాన్నే అమ్మ గుడికి వెళ్ళినప్పుడు ఫోను చేయాలనుకున్నాను. లేకపోతే ఎవరికి ఫోను చేస్తున్నావు,ఎందుకు చేస్తున్నావ్,అని అడుగుతుంది.

అమ్మ లేదు కాబట్టి, ధైర్యంగా ఆర్ణవ్కి చేసాను.

"నువ్వేనా శృతీ! నమ్మలేక పోతున్నాను.ఎంతటి సుదినం! నీతో మాట్లాడడానికి మీ ఇంటికి రెండు సార్లు ఫోను చేసాను.మీ మదర్ తీసారు.ఆ సంగతి నీకు చెప్పలేదా! ఆ సంగతి వదిలెయ్యి, ఇప్పుడు ఫోన్ చేసినందుకు థాంక్స్, శృతీ, థాంక్యూ". సంతోషం, ఉత్సాహం ఆ గొంతులో ధ్వనిస్తోంది.

"నేను నీతో మాట్లాడాలనుకుంటున్నాను. ఆ విషయమే సువర్ణకి చెప్పాను" అన్నాడు. "సరే.ఎక్కడ?" జవాబిచ్చాను ముక్తసరిగా.

"నీ ఇష్టం ఎనీ టైం, ఎనీ ప్లేస్. ఏం సరేనా! చెప్పు" ఎంతో ఉత్సాహంగా అన్నాడు.

నా గొంతులో ఏదో బాధ. మాటలు రాలేదు. అందుకే ఏం చెప్పలేక పోయాను. వెళ్ళేముందు ఈ మీటింగ్‌లు అవీ ఏంటీ. ఆర్ణవ్‌తో మాట్లాడడం నాకసలు ఇష్టం లేదు. ఏదో ప్రాధేయపడుతున్నాడని సరే అన్నాను.

"సరే అయితే నందిని రెస్టారెంటులో ఈ సాయంత్రం ఐదు గంటలకు, ఓ మూల కూచుని మాట్లాడుకుందాం" అన్నాను.

"ఓ కే నీ కన్నా ముందే నేనుంటాను" ఆ గొంతులో ధ్వనించిన తియ్యదనం, మార్దవం నా కడుపులో దేన్నో కదిలించింది.ఇంక మాట్లాడడానికి ఏం లేదు.

"ఉంటాను" అని పెట్టేసాను.

ఆర్ణవ్ అన్నమాట నిలపెట్టుకున్నాడు. నా కన్నా ముందరే వచ్చేసాడు.నన్ను చూడగానే గబ గబా ముందుకు వచ్చి నా కుడిచేతిని అందుకున్నాడు.రెస్టారెంటు లోపలికి వెళ్ళాం. ఓ మూలకి దారి తీసాను.ఇద్దరం ఎదురెదురుగా కూచున్నాం.

"కలవాలని అన్నావు, దేనికి?" ఆశగా నా వైపు చూస్తూ అన్నాడు.

"నేనా, ఆమాట నేననలేదు, నువ్వు అన్నావని, నిన్ను ఓసారి కలవమని సువర్ణ అంటే .." పూర్తిగా అనలేకపోయాను.

"అవును అన్నాను.ఉట్టిగానే, చాలా రోజులైంది కదా, పైగా నువ్వు వెళ్ళే సమయం దగ్గర పడుతోంది కదా, అందుకని." నా మొహంలోకి పరీక్షగా చూస్తూ అన్నాడు.

నేనేం అనలేదు. తల తిప్పుకున్నాను.

"థాంక్స్, నువ్వు వచ్చినందుకు. అసలు నువ్వు వస్తావో రావో అని మనసులో సందేహంగానే ఉంది, కానీ వచ్చావు. మంచి పని చేసావ్. నువ్వు వెళ్ళి పోతావని తెలిసినప్పటినుంచి, నేను నిద్ర కూడా పోవడం లేదు. ఇప్పుడు చెప్పు, ఏదైనా మాట్లాడు" అన్నాడు నా కళ్ళల్లోకి చూస్తు. నేను చూపులు తిప్పుకున్నాను.

"మాట్లాడడానికి ఏం ఉంది.ఏం లేదు" అన్నాను

దెబ్బతిన్నట్టు చూసాడు. ఆర్ణవ్ చూపుని ఎప్పటికీ మర్చిపోలేను.

"నాకు తెలుసు, ఆరోజు జరిగిన దానికి, నామీద అభిప్రాయం మారిపోయింది. అప్పటినుంచి నువ్వు నాతో సరిగా మాట్లాడడం లేదు."

నేను మౌనంగా ఎటో చూస్తూ ఉండిపోయాను.

"ఆరోజు జరిగినదానికి నీకు చాలా సార్లు సారీ చెప్పాను, ఇంకా ఆ కోపమే ఉందా"?

"కాదు, అదేం లేదు" అన్నాను. అది పైకే, కానీ లోపల చాలా కోపం ఉంది.

ఆరోజు రాత్రి జరిగింది గుర్తు తెచ్చుకోవాలని లేదు. కాని, ఇప్పుడు ఆర్ణవ్ మళ్ళీ ఆ విషయాన్ని ఎత్తి గుర్తు చేసాడు. నిజానికి నేనూ మర్చి పోలేదు. అది మర్చిపోయే సంఘటన కాదు కదా. పెద్ద ప్రమాదం తప్పిన రోజు.

ఆ రోజు. డిసెంబర్ ముప్పై ఒకటి రాత్రి. కొత్త సంవత్సరం పార్టీ ఇస్తానని రమ్మన్నాడు. అదో పెద్ద హోటల్ అని అన్నాడు. నేను పెద్ద హోటళ్ళు ఎలా ఉంటాయో ఎప్పుడూ చూళ్ళేదు.ఓ సారి చూద్దామన్న ఉత్సాహంతో సరే అన్నాను.ఆ ఉత్సాహంలో చేస్తున్నది తప్పో ఒప్పో కూడా ఆలోచించలేదు. పైగా మోటార్ సైకిల్ మీద ఎప్పుడూ వెళ్ళలేదు. ఆ సరదా ఇప్పుడు తీర్చుకోవచ్చు, ఆ తీసుకెళ్తున్నది, ఆర్ణవ్ కాకుండా మరొకరు, తెలిసున్న మనిషి అయినా నేను వెళ్ళేదాన్ని. ఓ అబ్బాయితో వెళ్తున్నానని నిజం చెప్తే అమ్మ పంపించదు. అందుకని, ఇంట్లో అమ్మా వాళ్ళకి అబద్ధం చెప్పాను. సువర్ణా వాళ్ళు హాస్టల్లో కొత్త సంవత్సరం సెలిబ్రేట్ చేసుకుంటున్నారని, అన్నాను.అమ్మ ఏం అనలేదు. తొందరగా వచ్చేసెయ్యి అని అంది. సరే అన్నాను. అమ్మని మోసం చేస్తున్నానని కొంచెం బాధ పడ్డాను.

కాని ఎంతో ఉత్సాహంగా, ఆర్ణవ్‌ని కలుసుకున్నాను. బైక్ మీద కూచోవాలన్న నా కోరిక తీరుతోంది, వెనకాల కూచున్నాను. చలిగాలిలో నేను ,ఆర్ణవ్ బైకు మీద, జాగ్రత్తగా మా మధ్య కొంచెం స్థలం ఉంచి దూరంగా ఒళ్ళు తగలకుండా వెనకాల కూచున్నాను. తేలిపోతున్నట్లుగా ఉంది. సినిమాలో లాగా మెడని వెనక్కి వంచి,రెండు చేతులూ బాగా చాచాను.మొదట్లో భయం వేసినా తరవాత బాగా ఉన్నట్టనిపించింది. నున్నటి రోడ్డు మీద వెళ్ళడం నాకు ఎంతో బావుంది. అటూ ఇటూ చెట్లూ, పొలాలు,

అంతా చీకటి. పైన నక్షత్రాలతో అందంగా ఉన్న నీలాకాశం, రివ్వున వీస్తున్న గాలి ఎంతో హాయిగా ఉంది. తొందరగా ఆ హోటల్ రాకుండా ఉండాలి అనుకున్నాను. అలాగే వెళ్తూ ఉంటే బావుంటుందని అనిపించింది. కాని, ఆ హోటల్ వచ్చింది. గోడలకి, పొదలకి, చెట్లకి అన్ని చోట్లా రంగు రంగుల జిగేల్ జిగేల్ మంటున్న లైట్లున్నా, మూల మూలల్లో అంతా చీకటి చీకటిగానే ఉంది. అది హోటల్ కాదు, ఏదో రిసార్ట్స్ అని అక్కడ ఉన్న బోర్డులని బట్టీ తెలిసింది.

విశాలంగా ఉన్న ఆవరణ నిండా కార్లూ, మోటారు సైకిళ్ళు. ఎన్నోసార్లు స్కూల్లో, కాలేజీలో ఫ్రెండ్స్‌తో ఏదో ఒక సందర్భంగా, మామూలు కాంటీన్లకి, రెస్టారెంట్లకి హోటళ్ళకి వెళ్ళాను కాని, ఇలా రిసార్ట్స్‌కి, పైగా ఊరికి దూరంగా ఉన్న దానికి వెళ్ళడం ఇదే మొదటిసారి. అందుకే చాలా ఎక్సైట్ అయ్యాను, చాలా దూరం నడిచాకా ఓ అందమైన బిల్డింగ్ లాంటి హోటల్ వచ్చింది. అంతా పట్ట పగలులాగా ఉంది. రిసెప్షన్, దాటి లోపలికి వెళ్ళాం.

లోపల అంతా చీకటిగా ఉంది. ఏం కనిపించడం లేదు. సినిమాల్లో చూపించే ఏదో విలన్ల మాయాలోకంలా భయంకరంగా ఉంది. ఒక్క క్షణం భయపడ్డాను. పైనా, కిందా, పక్కనా, అన్ని చోట్లా రంగు రంగుల లైట్లు, ఆరుతూ వెలుగుతూన్న లైట్లూ, డిమ్‌గా ఉన్న లైట్లు, మసక వెలుతురు. ఎక్కడైనా పడతానేమో అని భయపడ్డాను. అయితే ఆర్ణవ్ నా చేయి పట్టుకుని నడుస్తున్నాడు. అది నాకు తప్పనిపించ లేదు. ఎందుకంటే అసలు దారి ఏం కనిపించడం లేదు. దానికి తోడు అంతా పొగ. కళ్ళు ఆ చీకటికి వెలుగుకి అలవాటు పడ్డాకా, కొంచెంగా కనిపించడం మొదలైంది. చుట్టూ చూసింది. అది చాలా పెద్ద హాలు. చీకటి వెలుగుల మధ్య కదులుతున్న మనుషులు. ఊగిపోతున్న మనుషులు, తాగుతున్న మనుషులు. అస్పష్టంగా కనిపిస్తున్న మనుషులు జంటలుగా డాన్స్ చేస్తున్న వాళ్ళు. ఎవరి మొహాలూ స్పష్టంగా కనిపించడం లేదు. ఆ హాలంతా సిగరెట్ల పొగ, ఆల్కాహాల్ వాసనతో నిండి ఉంది, భరించ లేక పోయాను. తల తిరుగుతున్నట్లుగా, వికారంగా అనిపించింది, చెవులు బద్దలయ్యేలా పంజాబీ, హిందీ పాటలు. ఒక్కసారిగా ఆర్ణవ్ నన్ను గట్టిగా పట్టుకుని దగ్గరికి లాక్కున్నాడు. ఓ సారి తనని చూసి చటుక్కున అతడి పట్టుని విడిపించుకున్నాను. చెయ్యి విదిలించుకున్నాను. ఆశ్చర్యంగా చూసాడు.

"న్యూ ఇయర్ సెలెబ్రేషన్ ఇలాగే ఉంటుంది" దగ్గరగా వచ్చి చెవిలో అన్నాడు.

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Padi+Lechina+Keratam

* * *